

Pippa en Petronella.

Drij bewerkt door Aletta Hoog.

J. M. Bredée's Boekhandel en Uitgevers Mij., Rotterdam.

Pippa en Petronella

Vrij bewerkt door Aletta Hoog.

at was een heerlijke tijd voor de kleine Petronella, toen zij nog woonde in haar eigen land, in het zonnige Italië.

Dicht bij een meer woonde Petronella. Met haar broertje Stefano ging zij dikwijls de eendjes voeren, die zwommen in het meer. Lekker warm was 't in de zon en toch frisch aan 't meer. 't Water was bijna zoo blauw als de lucht, en mooi paars waren de bergen aan den overkant van het meer.

Maar daar woonde Petronella nu niet meer. Vader Pietro en moeder Catharina waren met hun vier kinderen naar Holland getrokken. Vader Pietro hoopte als schoorsteenveger in Holland

meer geld te verdienen. Petronella vond 't niets prettig in 't land, waar haar vingertjes blauw zagen van de kou, en waar je niet den halven dag buiten kon spelen in den zonneshijn, en waar je leven moest in een kleine kamer van een hoog huis in een drukke stad.

Als Petronella aan het meer en de eendjes dacht, dan kwam er een brok in haar keel. Maar huilen wou ze niet, want ze merkte wel, dat vader en moeder 't al moeilijk genoeg hadden. Vader had niet dadelijk zooveel schoorsteenen te vegen, als hij gehoopt had. En daarom hadden vader en moeder wel eens moeite om genoeg eten te hebben voor al die hongerige mondjes. Dan deed Petronella als oudste nog meer haar best om vader en moeder met alles te helpen, vader en moeder, die nooit ruw tegen haar spraken, maar altijd vriendelijk in 't zachte Italiaansch.

Naar school kon Petronella nog niet gaan, daar kende zij nog niet genoeg Hollandsch voor. Maar een buurmeisje nam haar mee naar de Zondagschool. Daar zat zij dan maar stil te luisteren en begreep er zoo af en toe wel een beetje van. En heel gelukkig was zij, omdat de

Photographie van Franz Hanfstaengl, München.

juffrouw vriendelijk voor haar was, en bij 't weggaan wel eens een paar woorden Italiaansch tot haar zei. De juffrouw vertelde van Jezus, die in den hemel woont en tot Wien kindereu bidden kunnen, dat begreep Petronella wel.

't Was een harde winter. Vader Pietro liep met sinaasappelen, want schoorsteenen waren er heel niet te vegē. En moeder Catharina ging uit werken. Het kleintje werd ziek, en Petronella had den heelen dag werk om te zorgen, dat het niet al te veel schreetwde.

Eindelijk kwam 't voorjaar. Niet zoo heel ver van waar ze woonden, was een mooi groot stadspark. Er was een fontein, en daar omheen stonden boomen met banken er onder. Daar ging Petronella nu elken dag naar toe met het kleintje op den arm.

Stefano en de kleine Pietro gingen naar de bewaarschool.

't Gras werd groener, de boomen kregen knoppen, en ... daar zong werkelijk al een lijster.

Als Petronella op een van de banken in 't zonnetje zat, dan deed

zij wel eens haar oogen dicht, en verbeeldde zich dat zij nog in Italië was. En als zij dan een vogeltje hoorde zingen, kwam er een groot verlangen in haar hartje om zoo 'n vogeltje te bezitten, een vogeltje, dat voor *haar* zou zingen en heelemaal van *haar* zou zijn.

Op een bizouder zachten voorjaarsdag zat Petronella met het kleintje op schoot op een bank, die onder een grooten boom stond, dicht bij de fontein. Zij lette niet op andere kinderen, die aan 't spelen waren in 't plantsoen, maar keek naar de vogeltjes, die onder druk gekwetter een bad namen in de fontein. En terwijl zij daar zoo zat te kijken, vielen haar oogen dicht evenals die van 't kleintje.

En toen gebeurde het, wat Petronella later altijd een wonder toescheen.

In den boom boven haar hoofd had een lijster haar nest. Moeder-lijster leerde haar jongen vliegen. Zij had heel wat te stellen met het roerige goedje, en een heel bij-de-handje gaf een achterlijk lijsterbroertje zoo 'n duw, dat hij 't nest uit tuimelde, regelrecht in Petronella 's schoot.

Dat gaf me een gesjirp en een geschreeuw, en een gefladder met de kleine vleugeltjes, die toch nog niet genoeg konden!

Petronella werd opeens wakker. Wat was dat op haar schoot? Van schrik liet zij het kleintje haast vallen.

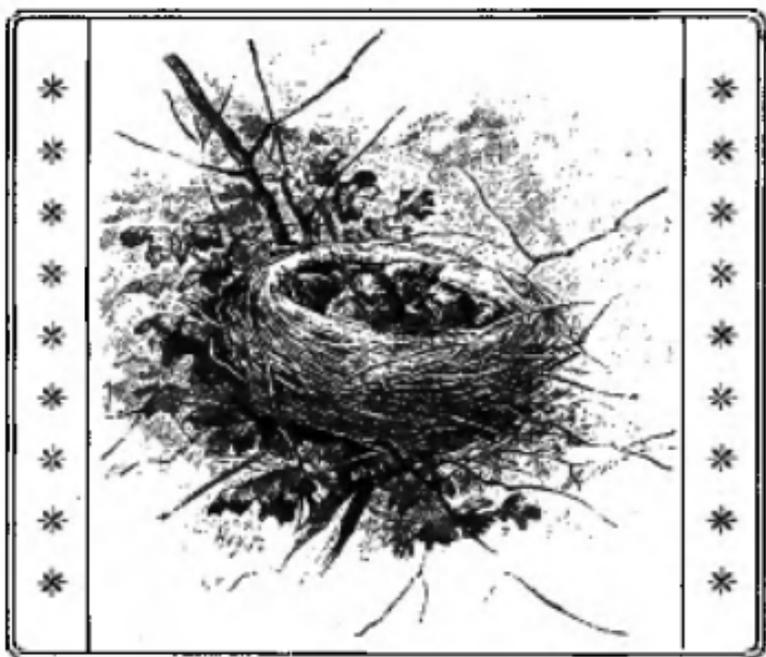
Moeder-lijster dacht, dat het laatste nur van haar kind gekomen was en vloog wanhopig rond. En 't jong piepte van belang. Maar over Petronella kwam opeens een gevoel van groot geluk.

Maar wat te doen met den wonderlijken schat, die haar zoo in den schoot was komen vallen?

Een paar minuten zat zij te den-

ken, terwijl het vogeltje van z'n' eersten schrik bekwam.

Toen fluisterde zij zachte, lieve woordjes tegen hem, en waagde 't even het donzen diertje

aan te raken met haar vingers. 't Was of het vogeltje voelde, dat Petronella 't goed met hem meende, want de vleugeltjes trilden minder en de adem begon minder hijgend te gaan.

Moeder-lijster vloog nog altijd onrustig rond.

Maar wat kon ze doen? En wat kon Petronella doen om haar te helpen?

't Vogeltje weer in 't nest zetten? Maar daar kon zij niet bij, dat was veel te hoog. En 't vogeltje in het gras zetten?

Petronella rilde ervan. Ze had eens gezien hoe stoute jongens zoo 'n jong vogeltje opjoegen.

Ze moest het vogeltje mee naar huis nemen, dat was 't eenige.

Maar hoe zou ze dat klaar spelen, nu zij kleine zus ook te dragen had?

Daar bedacht zij zich wat!

Het rood en blauw gestreepte doekje, dat zij droeg, knoopte zij zóó om den hals, dat het vogeltje er als in een hangmat in liggen kon.

Nu had zij haar armen toch vrij om zusje te dragen. En zoo ging 't huiswaarts.

Dat gaf me heel wat uitroepen van „Ah! Si! Si!” toen Petronella thuis kwam.

En ook heel wat overleggingen, hoe ze het vogeltje in 't leven zouden houden.

Een van vader Pietro's sinaasappelkistjes, werd goed gevuld met het vloeipapier, waar de sinaasappelen altijd in verpakt zijn. Voorzichtig werd het diertje toen op dat bedje van vloe

gezet. En het kistje werd op de vensterbank geplaatst naast twee bloempotjes, omdat daar 's middags een straaltje zon kwam.

En nu 't eten geven.

Vader Pietro ging bij een van de beneden

buren, die een klein tuintje had, wat wormen zoeken. En eindelijk met veel moeite lukte het om het lijstertje een wurmpje te doen eten, en wat te laten drinken uit een kopje.

Wat een vreugde bracht dit kleine vogeltje toch in dat Italiaansche gezin!

Het diertje groeide bij den dag. En Petronella kende het heusch. O! wat hield Petronella

veel van Pippa, zooals zij hem noemde. Kleine zus hield op met huilen, als Pippa begon te sjirpen.

Toen kwam er een dag, dat Pippa opeens voelde, dat hij zijn vleugeltjes gebruiken kon, en met een kreet van blijdschap vloog hij de kamer rond. En kort daarna begon hij te zingen ook.

Als Petronella haar boterham at, trippelde Pippa rondom haar bordje, en dan kon hij haar zoo grappig aankijken met z'n kopje opzij.

En Petronella dacht veel minder aan Italië, nu zij Pippa had.

Zoo gingen April en Mei voorbij.

Met de warme dagen werd Pippa stil, en 't leek wel of hij kwijnde.

't Maakte Petronella treurig, en telkens kwam er een gedachte in haar op, die ze gauw opzij zette. Want een prettige gedachte was 't niet.

Maar de gedachte kwam telkens weer terug. En eindelijk wist zij 't heel zeker, dat 't niet goed was om een lijster in een kamer te houden. De goede God had zulke vogeltjes gemaakt om vrij rond te vliegen. Dat had zij al in Italië geleerd, toen zij daar op school ging. En op de Zondagschool had de juffrouw er ook eens

over gesproken, dat kinderen goed voor de vogels moesten zijn en ze niet

moesten vangen om ze op te sluiten. En de juffrouw had gezegd, dat God even goed voor vogels als voor kinderen zorgt, en dat er geen muschje op aarde valt zonder den wil des Hemelschen Vaders.

Eerst probeerde Petronella 't van zich af te schuiven door te denken: ik heb Pippa niet gevangen. Pippa is zoo maar in mijn schoot gevallen, en toen was hij nog te klein om voor zichzelf te zorgen. Maar toen was 't of iemand tot haar zei: „Maar is dat een reden om Pippa gevangen te houden, nu hij groot genoeg is om voor zichzelf te zorgen?”

Ja, Petronella begreep 't: Pippa *moest* buiten leven, vrij en met andere vogels.

Maar o! wat was dat moeilijk voor haar! Zóó moeilijk, dat zij er niet eens over praten kon met vader of moeder. Zelfs kon zij er niet eens wat van vertellen aan kleine zus, aan wie

ze anders altijd alles vertellen kon, omdat die nog niet kon antwoorden, en haar alleen maar zoo lief aankeek met haar groote, bruine oogen.

Zoo moeilijk vond Petronella het, dat zij 's avonds bad: „Lieve Jezus, help me om 't te doen met Pippa, want ik weet dat 't moet.”

Den volgenden morgen stond Petronella vroeg op. Heel zachtjes deed ze alles, om vader en moeder en de broertjes niet wakker te maken.

Toen zij zich aangekleed had, knoopte zij het rood en blauw gestreepte doekje weer net zoo om den hals, als toen zij er Pippa in thuis had gebracht. Voorzichtig nam ze Pippa op, en legde hem er in. Daar schommelde hij weer in zijn hangmatje.

Zoo ging zij de trappen af, naar buiten.

't Was nog zoo

vroeg, dat het stil op straat was. Ook in 't park was nog haast niemand.

Petronella ging naar de fontein. Zij ging zitten op dezelfde bank onder den boom, waar Pippa uit het nest was komen vallen.

Petronella keek òp, naar de groene takken boven haar hoofd.

Zou moeder-lijster er nog wonen?

Natuurlijk immers niet, 't was nu geen tijd meer voor nestjes. Je zag ook geen kleine vogels meer, maar allemaal groote, die druk bezig waren om zich te baden in de fontein, en daaria hun veertjes glad streken.

Nu was het oogenblik gekomen, dat zij haar lieveling moest laten gaan.

Zou zij 't kunnen doen?

Petronella zat heel stil, en Pippa zat kalm op zijn veilig plekje tegen haar aan.

't Was een heerlijke morgen. Het zonlicht glansde op de boomen en glinsterde in de fontein. En de morgenlucht was zoo frisch.

Toen kwam er blijdschap in Petronella's hartje, omdat zij 't genot van dit alles aan Pippa kon geven.

Langzaam maakte zij het doekje los.

Fippa keek haar vragend aan, op zijn eigenaardige vogelenmanier.

Hij vloog op Petronella's schouder en hield z'n kopje schuin.

En toen opeens besefte hij wat het betekende, dat ruime om zich heen: *vrijheid*, hij voelde de vrijheid.

En hij vloog op ... weg . . . hooger en hooger, tot Petronella hem niet meer zien kon. Maar toen hij wegvloog, had zij z'n blijden roep gehoord.

Maar nu was ook al Petronella's moed weg.

Snikkend verborg zij het donkere gezichtje in de bevende handjes.

Zij was ook maar een arm Italiaansch meisje, voor wie op dit oogenblik al de vreugd en zonnenschijn uit haar leven weg was. Maar gelukkig niet voor altijd.

Want de liefde en moed van haar jong hartje werden gezegend.

Langzamerhand kwam er een blij gevoel in haar, omdat zij wist gedaan te hebben wat goed is.

Getroost ging zij naar huis.

„Jezus heeft me geholpen,” zei Petronella in zich zelf.

En zou dat niet werkelijk zoo zijn?

„Voor zooveel gij dit aan den minste mijner broederen gedaan hebt, zoo hebt ge 't mij gedaan,” heeft Jezus gezegd.

En 't was wel maar een klein vogeltje, aan wie Petronella liefde had bewezen. Maar 't was toch een van Gods schepselen.

